

Konut mimarlığın gündelik yüzü. Yaşamımızla mimarlığın, mimarlarla "diğerlerinin" buluşma noktası. Hepimizin içindeki mimarı yaşama geçiren, mimarları da ister istemez sıradan kullanıcıya dönüştüren bir alan. Yaşamımızın bir çok boyutu konutun çevresinde biçimleniyor, kavramsallaşıyor. Konut sığındığımız, düşlerimizi, hüznümüzü paylaştığımız, anılarımızı biriktirdiğimiz mekan. Güvencemiz, kendimize çektiğimiz sınır, bıraktığımız iz, temsil edilme biçimimiz. Dünya'ya bağlandığımız nokta. Mimarlığın olduğu kadar gündelik yaşamın da sorunu, mimarların olduğu kadar sahiplerinin de gurur kaynağı. Bu sahiplilik içinde konut üzerine söz söylemek kolay değil. Özellikle bu kitapta olduğu gibi belirgin bir "okuyucu" grubu tanımlanmamışsa.

Konut Üzerine De(ne)meler, tasarımcı ve kullanıcı olarak iki ayrı rolü aynı anda üstlenen yazarının her iki alandaki deneyimlerini aktarmaya çalışıyor. "Konut Üzerine Demeler" in yer aldığı birinci bölümde konutun kendisinden çok konut ve konut çevresinde oluşan kültürümüz tartışmaya açılıyor. Konunun aktörlerine, bileşkelere zaman zaman mimar şapkasının altından çıkarak bakılmaya çalışılıyor. "Konut üzerine Denemeler" in yer aldığı ikinci bölümde ise yazarın gerçekleştirdiği bazı konut projelerinin öyküleri yer alıyor. Bu bölüm mimarlık adına bir iddia olmaktan çok bazı tartışmaların örneklenmesine yönelik bir çaba, tasarımların arka plan öyküsü olarak algılanmalı.

Kitabın bu ikili yapısı diline de yansıyor. Her ne kadar kaçılmaya çalışılsa da, özellikle ikinci bölümde, yer yer "meslek" dilini kullanmaktan uzak durulamıyor. Bu farklılığın bir başka nedeni de bazı bölümlerin daha önce farklı ortamlarda yayınlanmış yazılardan seçilmiş olması. Ağırıklı olarak mimarlık yayınlarında yer alan bu yazılar kitaba yönelik olarak yeniden gözden geçirildi ve bu nedenle orijinal kaynakları ile farklılıklar gözlenebilir. Gene de gerek konuta yönelik kavramlar gerekse yaşanmış deneyimler açısından her iki bölümün bir süreklilik sunduğu, birbirlerini tamamladığı düşünülüyor.

Bütün kitaplar gibi, bu kitap da, bir dizi özverinin ve katkının sonucu. Özellikle zamanlarını çaldığım eşim Belemir ve çocuklarıma anlayışlarından ötürü teşekkür ediyorum. Belemir aynı zamanda burada sunulan projelerin çoğunun tamamlanmasında gerek tasarımcı gerekse "eleştirmen" olarak en önemli desteği verdi.

Fatih Öz yalnız kitabın ve kitapla süreklilik içinde düzenlenen serginin içerik ve grafik tasarımlarını gerçekleştirmekle kalmadı. Fotoğrafların çoğunu çekti, eski fotoğrafları kullanılabilir hale getirdi, ısrarlı takipçiliği ve yapıcı önerileri ile bu kitabın bitirilmesinde en önemli "itici güç" oldu. Bu nedenle teşekkürden fazlasını hak ediyor.

Gerek kitaba gerekse sergiye yönelik kurumsal sahipliliği ve desteklerinden ötürü Mimarlar Derneği 1927'ye ve "kitap n'oldu?" soruları ile işimi unutmamamı sağlayan Aydan Balamir'e teşekkür borçluyum.

Ayrıca burada adlarını tek tek saymaya yetişemediğim ve çeşitli desteklerini gördüğüm arkadaşlarıma, son olarak da bu mesleğe yönelik inancımı ve yazma enerjimi korumamı sağlayan öğrencilerime teşekkür ediyorum.

Celal Abdi GÜZER
Aralık, 2001, Ankara